

У БѢОГРАДУ 28. Септембра. 1856.

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ. № 97.

Съ данашњимъ листомъ свршуе се *трећа четвртъ* пренумераціе на ШУМАДИНКУ. Ко одъ почитаеми ГГ. Читателя и унапредакъ овај листъ држати жели, а или съ почетка за целу годину, или о Петровудне за ово друго полгодіе платіо ніе: тога учтиво умолявамо, да изволи съ првимъ делижансомъ послати н о в ц е за идуће ново тримесечіе, како му се небы бровни прекидали. Равнимъ начиномъ умолявамо свакогъ, кои што Учредничеству давати има, да му то съ првимъ делижансомъ послати изволи.

У.

На данъ рођени

НЪГОВЕ СВЪТЛОСТИ

Милостивѣйшегъ Господара и Кнѣза Србскогъ
АЛЕКСАНДРА КАРАЂОРЂЕВИЃА.

Већ сунце слази са высине лета
Петнаестъ путій — надеждна Ти есенъ
Богатства пуна данъ рођени сретъ:
Срећно на владу како си вознесенъ
Вольомъ Божіомъ, да владашъ Србіомъ.

Србскій да! народъ молио е Бога,
Косовске клетве да утиша яде,
Анђела мира да му пошлѣ свога,
Напредка, среће, символъ да имаде:
Тебе за Кнѣза — и Богъ му приказа.

На благо рода да управляшъ очи,
Одмора желанъ у дѣлани храму,
Развитка срећна сунце намъ сведочи,
Са неба Србскогъ што разгони таму;
Правъ неуздаше, Србъ слободомъ даше.

Безбедность чести и живота блага,
Муза у храму запаљна свећа,
Развита силно Твогъ народа снага,
Дворова сѣйность и колеба срећа,
Знаци најясни, да С' Отацъ Срби.

Косовска злоба и нечисте страсти,
Између себе, негъ се боре саме,
Вѣчној у смутни нѣгове су сласти,
Напредка роду Ты подижешъ храмъ;
Слога се яви, Тебе любовь слави.

АЛЕКСА ДЕСИМИРОВИЃЪ.

РУКОПИСИ ПРОТЕ МАТИЕ НЕНАДОВИЃА.

(Продужено)

Кадъ контроманцирамо кажу намъ да насъ зове
Константинъ, братъ Александра цара рускогъ. Изађемо
изъ контроманца, и текъ што пођемо у Каменец-Подол-
скій Константину царевићу, а кола намъ се полеме. Чи-
новници нађу намъ майсторе, разкопаю кола и попра-
ве што е фалило. Натоваримо опетъ нашу богажю и
дођемо у Каменец-подолскій. Великій князь Констан-
тинъ екзерцира солдате на плацу. Мы сиђемо съ кола,
чекамо и гледамо како екзерцира, а све жестоко виче.
Кадъ сврши, оде у собу; позваше и насъ сву троицу,
уђемо и поклонимо се. Князь пита: Тко вы? и одку-
да? — Мы кажемо да смо Срби изъ Србіе и да ође-
мо у Петербургъ до цара. — „Есть у васъ бума-
ги?“ Бсть — одговоримо мы. „Шчастлива дорога,
прашчайте!“ па оде у собу а мы низъ басамакъ те у
еданъ бирцаузъ, мало поедемо, — — — пакъ онда
предузмемо путь на Кіево. Путуемо и дођемо
у Кіево у еданъ трактеръ, кои држи еданъ зовомый
Отъ Бенковићъ, србинъ изъ Баната. Сиђемо съ кола
и видимо, да су намъ каруце разпале се, и далъ
немогу ићи докъ се неоправе. Колико се тай Србинъ
отъ Бенковићъ обрадовао, и кадъ е чуо да србски го-

М р т в ы й Г о с т ь .

(Свршетакъ)

воримо, насъ све и по два пута полюбю, и своіой жени (полякуши) вазуе: Ово су мои сладки, прави и любезни земляци; и она насъ любезно поздравля пришествіемъ, и каже да се и она врло радує што є нѣнъ мужъ свое земляке видіо и т. д. Садъ да намъ дозвати майсто-ре, да намъ кола оправляю, коя за 4 дана едва быше готова. Сутра данъ позове насъ Киевскій губернаторъ, пыта насъ тко смо и куда њемо? кажемо ми одкуда смо и куда хоѡемо. Онъ каже: а зашто ѡете ви на Харьковъ кадъ є вама пречій путь быо одъ Каменец-подольска. Кажемо ми да у Харькову имамо єднога друга, кога бы ради са собомъ узети. Губернаторъ насъ є пространо пытао за Србе и Турке како се біємо, и мы му сва ондашня обстоятелства и србска и турска разкажемо. Онъ каже: Ваше дѣло неодложно, нужно што скорше схать и прашчайте. — Доѡемо у квартиру, ручамо и проѡемо по пѣяци. У Києву дува єднако ветаръ и носи песакъ у очи. Сутра одемо у велику кievску лавру, гди се незна у што ѡе се найпре гледати; или ѡу слушати аѡѡелско пѣнїє, или ѡу гледати двери и иконе и велико темпло, кое се сво у суву злату блиста — и самъ човекъ незна гди се нашао. Постоимо мало, и оданде одемъ у пещтере; у єдної пещтерїци малой наѡемъ гди се служи литургїя, само єданъ одговара а єданъ стараць седи, велика му брада као снегъ, предъ њиме кнїига колико великїй трїодъ, и све миче устнама и тайно говори, а у оной кнїизи све сама имена, зачално писме црвено; тако премеѡе и шапѡе она имена, незнамъ каква су, и башъ нехтеде на ме да погледї. Я се вратимъ и тамо амо по пештири хода па опеть у квартиру. Я Києво, пещтерску лавру и нѣне лепоте изнутри и сѣ поля немогу описати. Требало бы да онде врло задуго будемъ и опеть небы могао изразити какво є. А што ми є у очи наймїлїє падало то є, што су око све цркве све посаджѡата топовска ѡулета одъ сваке мѣре, и чини ми се толико їй є, да їй сва србска кола небы у єданпутъ могла потерати, єрѣ їй є врло много у редъ а у висину има фатъ саденуте суре. Велимъ я моме друштву, да ми є двадесета часть само одъ ове єдне врсте да їй на Врачаръ отерамъ, и ови неколико топова сада бы вѡѡма волео него сва звона свете лавре да у србію преселимъ. Вели Протиѡъ: Ако Богъ да быѡе нама таль одъ тога кадъ су она овако близу границе Доѡемо кодъ Фон - Бенковиѡа опеть у трактеръ, кои насъ є врло лепо и любезно частїо. Кола су вѡѡъ готова была, зовнемо нашегъ любезногъ домаѡина да намъ трошакъ покаже, но Фон-Бенковиѡъ каже: свакомъ другомъ наплаѡуемъ на персову по рублю, а вама као моїой браѡи Србїма по пола рубль. Навлатїмо се и поѡемо, а онъ їошѡъ спреми намъ леба и єдну шунку. Оппростїмо се и како смо умели захвалимо му на любезномъ дочеку, седнемо у кола и рекнемо сѣ Богомъ! а онъ нама по сто пута среѡанъ путь, одъ Бога запросї. Управо саѡемо на Дїѡпръ гдє є ѡупрїя све одъ пола сла некако увезана и на води плыва; како сѣ каруцама мы на ню наступїмо, а она подъ нама поче тонутї и сви у кола наплатци у воду опливаше. Каруце їду а она се за нама опеть дїже, и тако све подъ нама тоне а за нама се дїже докъ преѡосмо; и ту смо се поплащїли кадъ найпре поче да тоне докъ вѡѡъ видїсмо шта є.

(продужїѡе се)

Миланъ одговори: „Одприликє тако є нешто зацело и мыслїо. Обхоѡенъ свїю людїй у Н—Б . . . морало му є яко у очи пасти, єрѣ ми є приповедао смешне появе о свеобштемъ страу. А кадъ є їошѡъ одъ управителя сказку о мртвомъ госту чуо, и уєдно дознао, да светъ ѡѡму ту незаслужену честь одає, те нѡга за кавалера пре двеста година блаженоупоеногъ Епископа Тєпїя држи, онда му се то їоште смешнїє учїни, и яко се увеселявао забуномъ и страомъ, кои є онъ са своїомъ личности сасвимъ невинно произвео.

— И у чему сте вы, са вашомъ безбожномъ приповедкомъ — викне Лєпосава — єдинїй криваць, господїнъ команданте; Вы само то незаборавите! єрѣ ко є знао пре оногъ вечернїгъ веселя, како є мртвїй гостъ изгледао? А сутра данъ знала су то вѡѡъ сва деца на сокаку.

„Но я самъ быо толико поштєнъ, да самъ господару Петловиѡу мой грехъ исповедїо, одма чїмъ смо после смея одъ читавогъ четврта сата толико оданули, да смо проговорити могли. Да ми є при приповеданю по несреѡи нѡговъ обливъ предъ очима лебїю, то се могло опростити. Али я бы у тай ма пре држао, да ѡе наново доѡи вселенскїй потопъ, него да ѡе моя приповедка толякїй покоръ починити. Господаръ Петловиѡъ и я смеяли смо се одъ свегъ срца. Садъ ми опеть онъ приповеди како є свакояке лакрдїє чинїю, да бы наше хвалѣне варо шанє їошѡъ выше поплащїю и у ѡѡной скромной вери утврїю. Да бы єдногъ полицайногъ служителя прокїнїю, посѣтїю є нѡгову невесту кодъ наїткїнѡ; да бы свогъ угостителя кодъ црїногъ крєта їоште вѡѡма заплащїю и зачудїю, заказао є да ѡе рано леѡи, єрѣ ѡе сутра одпутовати, али у вечернїой помрчїни наредїю є да му служительи путнїкїй сандукъ иза капїє изнесу, пакъ є пешачїю при месечїни до найближегъ села, гди є мало одсновао, па после наймїю кола до прве поштанске штацїє. Еле вальда нема подъ небомъ два човека, кои су се тако сладко насмеяли као што смо се насмеяли насъ двоїца бриги и шепртлїи наши варошана збогъ мртвогъ госта. При стаклету шампанѡра заключїсмо насъ два помирєна супарника прїятељство, и много се доцнїє разстадосмо, него што смо у почечку мыслили, кадъ смо за ручакъ сєли были.“

Отаць Мирковиѡъ изгледао є као човекъ, кои се самъ са собомъ бори, премда се смешїю збогъ далъ Миланове приповедке. Срдїтость и веселость была є у нѡговомъ погледу чудновато измешана. Лєпосава улагїваше му се найнѡжнїє, єрѣ є добро видїла, шта у нѡму бива, и кадъ су се боре на челу нѡговомъ повїяти хтеле, она їй є одма полюбцємъ разтерала.

„Децо“, рекне господаръ Мирковиѡъ: „єто видїте садъ колику поворку будалаштїна и лудорїя су євѡѡрїє за собомъ вуче. Шта више и я, старїй фїлозофъ, морало пролудовати. Я бы се радо стїдїю, али опеть налазимъ, да є то смешно стїдїти сє свое сироте людске природе. Потомє света є истина: Нека се нїко у себе толико неузда, да каже, да неможе по-

«Влизнути, него нека се добро чува да непадне. Мати! нареди да се сготови коя чаша доброгъ пунча, да мы весели будемо съ нашимъ командантомъ. Я кажемъ мы, а то ће рећи само моя худость; ерь ты си, мати, одржала савршену побѣду здравомъ разуму, па си весела; а по теби Лепосаво види се врло добро да у смотренію Милана никакве бриге немашь, ерь ты си за твою любавъ савршену побѣду одржала.»

Мати пружи команданту руку са срдачнымъ, заиста матернымъ смешеньмъ и рекне: «есте ли последяъ речи отчиве добро разумели.»

«Нисамъ», рекне командантъ збунино и поруменивши: «али я бы скоро и продралывъ быо, да ий разумемъ.»

— Мати, пунчъ нека се спреми, остави настрану свако тороканъ! Валя намъ проклету историю пунчомъ изъ памети изгладати. И најачемъ и најхрабрѣемъ, коя е већ толико пута спокойно слушао, како му по тесте кугай око ушю звизде, дође понекадъ тако да загребе, и најдрзновезія бродаръ, коя е светъ обловіо, кои по најнепознатимъ предѣлима и морамъ ніе залутао, може понекадъ у шетњи изгубити правый путь; и најразумнѣемъ човеку подъ небомъ нађе се кои часакъ, кадъ е и Парца одъ нѣга паметни.

«Та почните, отацъ», рекне Лепосава улагујући се, «почните о чему другомъ разговарати се! На примеръ — та почните о чему другомъ.»

— Збили! командантићу, настави господаръ Мирковићъ, знате ли, да самъ я васъ продао? Да бы себи съ врата скинуо мртвогъ госта, продао самъ васъ Лепосави. Немойте мя за зло примити, што самъ тако продрзливо у вашемъ одсуствію съ вама располагао. Као негдашній таторъ мысліо самъ, да ми е слободно тако штогодъ учинити. Ето Лепосаво, узми га. Будите едно съ другимъ срећни.

Обое скоче и падну му око врата.

— Стой! повиче онъ: Милане, али доле съ униформомъ.

«Она мора доле» рекне командантъ са сузама радости у очима.

— И одма оставку на званіе! Ерь Лепосава остае кодъ свои родители, и я самъ васъ нѣой, а не нювама поклоніо, Дакле.

«Сутра ћу одма дати оставку, тато!»

— Децо! повиче господаръ Мирковићъ, почемъ се одъ живостногъ грльня млады, людій мало ослободіо; у вашей радости вы мене и продаviste; мамо, донеси тай пунчъ!

посрбљно по Чоке-у.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Русія.

Мы смо у 94. брою нашегъ листа напоменули, да ћемо саобштити циркуларну ноту княза Горчакова, рускогъ министра иностранны дѣла, кою е онъ разаслао свима дипломатскимъ агентама рускимъ по странамъ државама. Та нота гласи овако:

У Москви 2. Септембра.

Уговоръ подписанъ 18. Марта у Паризу, кои учини край бою, претећемъ да ће се све већма и већма разширити, и кога край никоя человекъ ніе у станю быо предвидити, имао е опредѣленъ, да се поврати нормално станъ међународны отношеня у Европи.

Силе, коє су се противъ насъ саюзили, рекле су да воюю за поштованъ права и за независность правительства. Мы нећемо овдѣ улазити іошть еданпуть у исторично испытыванъ пытания, до кога бы степеня владанъ Русіе было опасно едномъ или другомъ одъ тій основа. Ніе наша намѣра, покретатя безплодно претресанъ. Него намъ е шта више стало до тога, да извршимо та начела, коя изрекоше велике европске силе, кадъ быяу непосредственно или посредствомъ наши противници, и у толико ій се радіе съ. амо, што она никадъ не престадоше и нашимъ начеламъ быти. Мы нећемо быти тако неправедни, да предпоставимо, као да се тада тнцало само пароле, кою су ондашнѣ околности требале, и као да сада после свршенога боя свакій мысли, да има право,

онако поступати, као што му ишту нѣгови посебни интереси и рачуни. Мы никога необтужуемо, да се служи онимъ рѣчима као оружјемъ, коє намъ треба за онай паръ, да се ратно попрнште већма разшири, и коє се послѣ баца у пращину забравности. Напротивъ мы предпоставлямо држати се увѣрена, да су све силе, коє су исповѣдале она начела, съ нѣима поштено и искрено мислили, и да су заиста намѣравале та начела употребити у свакој прилици.

Ово узевши морамо предпоставити, да су све силе, коє су у последнѣмъ рату участвовале, исто као и царъ, нашъ пресвѣтлый господаръ, имале намѣру учинити общій миръ за сигурну точку, изъ коє ће се воспоставляти отношеня, коя се осниваю на поштованю права и на независности правительства.

Е ли се та надежда испунила? Е ли воспостављено нормално станъ међународны отношеня? Немарећи улазити у подробно разчленяванъ неки пытания одъ мањ важности, принуђени смо на нашу жалость изавити, да има два члана у европской државной породици, одъ кои се еданъ іошть ненаоди у своемъ нормалномъ станю, а у другомъ е то станъ у опасности.

Мы говоримо о Грчкой и о краљвству неапольскомъ.

Сада нема више ни најманѣга основа за окупацио грчке земль, коя постои противъ вољь владоца и рас-

положена народнога. Политички основи могли су донекле изяснити насиліе, учиніе владоу. Могло се навести више или мањ изискивания од стране рата, да се улепша то врећанѣ достоинства права. Али у овай парѣ, кадѣ се неможе навести ни еданѣ одъ ти основа, мислимо, да е немогуће оправдати предъ судомъ справедливости непрестано пребыванѣ туђе войске на грчкой земљи.

А тако су у томъ одношеніи и прве рѣчи были яснѣ и опредѣленѣ, кое е нашъ пресвѣтлый господарь изговоріо, кадѣ е воспоставленѣ мира ставило цара у станѣ, да може свой гласъ дѣти. Мы нисмо наше миѣніе таили предъ кабинетима и нећемо га се никадѣ одрицати.

Али зато опетъ мислимо да смо дужни додати, да се мы іошть непрестано надамо, према резултати нису подпуно одговорили нашемъ ожиданію, да нећемо стати усамленѣ на полю, гдѣ е право и правица очевидно на оной страни, кою мы бранимо.

Што се тиче краљства неапольскогъ, то према іошть ніе дошло дотле да се у помоћ притекне, ипакъ се вала што пре постарати, да се далій развїйтакъ те размирице предупреди. Краля неапольскогъ притесняваю, и то не збогъ тога, што бы онъ можда прекорачіо какво обвезательство, кое му налажу заключени са странимъ дворовимъ уговори, но збогъ тога, што онъ, упражняваюћи своя неоспорима суверенска права, влада надъ своимъ поданицима онако, као што онъ за добро налази.

Нама бы све ово врло понятно было, кадѣ бы едно правительство изъ прїятельски стараня и добромислећегъ побуженя понудило другомъ свое савѣте, па макаръ ови имали и видѣ саме опомене; но ово намъ се чини крайня граница, преко кое се никако далѣ цебы смело ићи. Башъ у садашнѣ време небы требало изгубити у Европи изъ вида, да су сви владоци између себе по праву равни, и да се међусобни нїови одношаи не управляю по простору землѣ, него по светости нїовогъ суверенскогъ права. Кадѣ бы дакле когодъ хтѣо одъ краля неапольскогъ изнудити уступленя у смотренію унутрашнѣ управе нїовы држава претяма или непрїятельскимъ демонстраціяма, то бы значило насилно претети му нїговъ аукторитетъ, то бы значило владати у мѣсто нїга, най после то бы значило явно прогласити претежно право ячегъ надъ слабимъ.

Ніе нужно, да вамъ кажеиъ, како бы нашъ узвышенный господарь и царь судіо, о овакомъ прекорачаванію граница и права. Нѣг. велич. царь нада се, да до тога неће ни доћи. Царь се, велимо, нада томе у толико яче, што е ово оно исто начело, кое су оне државе, кое су ставленѣ на чело цивилизаціе, и у коима е начело политичне слободѣ до найвећегъ развїйка дошло, исто начело сва кадѣ признавале и усвоивале, и то у толикомъ степену, да су оне покушале, упражнявати га и тамо, гдѣ су околности то показивале као нешто изнуђено и наметнуто.

Вы ћете се постарати, да кадгодъ се кодъ правительства, при комъ вы резидирате (одправляте посланичку дужность) поведе рѣчь о предреченимъ пытанияма, вы ясно

изложите сваћанѣ и мышленѣ нашегъ узвышеногъ господара. Ова е искреность природно слѣдство системы, кое се царь одъ оногъ дана, кадѣ се на престолѣ свой предака понео, придржава. Ова е система нами позната. Царь е радъ са свима правительствима у слоги и споразумленію остати. Нѣг. велич. мисли, да се то найзгоднїе постићи може, ако ни у комъ одъ оны пытаня, коя стое у свези са явнимъ правомъ Европе, свое мышленѣ не прикрїе. Онай савезъ држава, кои е крозь дуга времена у дружтву съ нами ова начела у важности одржавао, и коме има захвалити Европа миръ одъ 25 година, непостоянѣ више у своме староме виду. Воля нашегъ узвышеногъ господара неће зато ништа да зна. Околности дале су намъ подпуно слободу дѣланиа. Царь се пре свега рѣшио, да обрати сву свою пажню и старанѣ на благостанѣ свой поданика, и да управи свою дѣлательность на развїйтакъ унутрашнѣ производны извора землѣ, коя ће се дѣлательность само онда на иностранство обраћати, кадѣ то зактевали буду положительни и несумњави интереси Русіе.

Русіи пребацую, да се она одъ своію одцеплюе, да она ћути и равнодушно гледа она дѣла и догађае, кои нит' се слажу са строгимъ правомъ, нити пакъ са справедливосћу, и да се она суморно мргоди. Русія се не мргоди, она е само дошла къ себи и опоравля се.

Што се тиче ћутаня, кое намъ неки пребацую и у кривицу приписую, то мы можемо напоменути и подсетити свакога, да е недавно противъ насъ скроена была вешта агитаціа (потайно дѣйствованѣ противъ кога) и то само зато, што смо мы свакадъ подизали нашъ гласъ, гдѣ смо годъ за нужно сматрали, а то ради обране права. Овай пакъ поступакъ Русіе, кои е некимъ и некимъ правительствама быо одъ користи, Русіи пакъ одъ никакве ползе, изтолкованѣ е тако, као да мы тежимо за Богъ зна каквомъ светскомъ владомъ.

Мы бы могли оправдати наше ћутанѣ упливомъ овогъ подсећаваня. Но мы мислимо, да такво владанѣ неприличи одной држави, коіой е промисао божіи опредѣліо онакво мѣсто у Европи, као на пр. Русіи.

Ова депеша и т. д., показуе вамъ, да се нашъ высокій господарь не креће у границама овакове роле, кадѣ мисли, да свое миѣніе треба да изяви отворено. Ово ће царь чинити у свакой прилици и случаю, гдѣгодъ гласъ Русіе праведной ствари одъ ползе быти може, или гдѣ достоинство цара зактева, да мышленѣ и сваћанѣ цара неостане непознато. Што се пакъ тиче употребленя наше матерїалне снаге, то е царь своме собственомъ благоразсуђенію предоставіо.

Политика нашегъ узвышеногъ господара естъ политика народна. Ова политика ніе никако себична (саможива); но тиме, што нѣг. царско велич. ставля интересе народа свои у првый редъ свога стараня, царь недонушта, да се обраћанѣмъ пажнѣ на собствене интересе може извинити повреда права страны држава.

Вы сте опуномоћени и т. д.

Горчаковъ.

Додатакъ къ 97. бр. „Ш у м а д и н к е.“

Политичкій Прегледъ.

Расписъ княза Горчакова свима рускимъ дипломатскимъ агентима кодъ страны дворова постао е по важности своіой предметомъ претресана свою готово политички листови у Европи, кон овай расписъ по различномъ сваѣанію наравно различно и оцелію и критизираю.

Нетреба се чудити, што га западне силе нису башъ благонаклоно примиле, будући е у истомъ распису оштро изложено неко пребациванъ западнымъ силама. Тако вели, „Келнише цайтунгъ“, да су полувзваницви листови француски добыли исподъ руке налогъ, да тай рускій актъ што веѣма могу критизираю и мане му извалазе. Овыма листовима наложено е уедно, да одричу, да се пошилиаъ западне флоте у Неаполь сматрати може као стваръ извѣстна и свршена. „Пей“ вели, да се валя посумњати о подпуной достовѣрности слога овогъ расписи, и да су новине по свой прилици слогъ нѣговъ яко изопачиле, будући се нѣму и неки ставови тогъ расписа виде сасвимъ неполитични. Найпосле правда француску политику, велећи, да француска веѣе да одступа одъ начела правде и справедливости, и да она ради у интересу европскогъ мира, неимаюћи притомъ никакве себичне намѣре.

А Енглески листови јошть се жешће изражаваю противъ Русіе. Тако се неможе „Морнингъ постъ“ доста да начуди, што Русія у свомъ распису наговештава и употреблѣнъ матеріалне силе, и вели, да то ясно сведочи, да Русія тимъ актомъ смера на то, да се завади наново са западнымъ силама, и найпосле жали се, што е рать съ Русіомъ тако брзо окончанъ, те тако нису іой саломлѣна крила. Русія се ползуе овомъ приликомъ, да у Европи добѣе сталанъ положай, а притомъ и обште мнѣніе на свою страну.

Но и руски листови непропуштаю одговарати на ова оцрнѣваня, и сложно се бране. Тако „ле Норъ“ пише:

„Преѣе су западняци пребацивали руской дипломати, да она сувише кривуда, и да е дволична; а садъ ѣймъ се недопада нѣна ясна искреность. У осталомъ, вели далъ „ле Норъ“ не смѣра рускій расписъ никако на поремеѣенъ светскогъ мира.“

Наше е пакъ мышленъ, да е овай расписъ, кон е великомъ бистроѣомъ и разборитосѣу написанъ, дубоко подѣйствовао на све кабинете, а и на обште мышленъ у Европи, и да то веѣе остати безъ силногъ уплива на развѣанъ и на рѣшенъ саданѣи јошть непрекинуты европска питања.

„Ост-дайче постъ“ пише изъ Беча подъ 22. Септембромъ слѣдујоће:

„У неапольскомъ питању све е јошть по староме. Западне силе оклеваю и затежу се, — чему се при овако жестокомъ нападаню на досадашня обштепризната начела меѣународногъ права нетреба ая чуди-

ти. Посредованъ у Неаполю, да се примора еданъ владатель предузети реформе у своіой држави, было бы — неузимаюћи у рачунъ и непосредствене послѣднице — едно одъ найпагубнѣи начела за правну меѣународну повѣстницу, было бы поволанъ примѣръ, на кои бы се многи често позывали, кадъ бы годъ едой силной држави пало на умъ, да свое мышлѣнъ и свое интересе коіой слабій држави силомъ наметне.

Начинъ владаня краля неапольскогъ Фердинанда нема у Европи много симпатіе и пріятели; но начела и закони меѣународногъ права остаю при свемъ томъ они исти; и каогодъ што нико нема право, да едойгъ человека, коегъ е владанъ рѣаво и несносно, на улици нападне и са насилнимъ средствима примора, да свое победеніе поправи, исто тако нема нико право, да и државу подъ тимъ изговоромъ и неоснованимъ поводомъ нападне.

Чудна е, вели „Ост-дайче постъ“ далъ, ревность, коіомъ и Сардинія опрема свою флоту, да подъ заклономъ француске и енглеске заставе и према Неаполю свою тобоже снагу и величину покаже. Та башъ Сардинія небы требала да заборава, да не пробитачно и мудро, ступити у ортаклукъ са много силнимъ. Бръ пословица вели: иде коло наоколо; данасъ меня сутра теби. Бръ кадъ Сардинія призна начело, да веѣе силе имаю право, насрнути на манъ и законе имъ прописивати, онда мы неможемо повјати, како ће она на край изаѣи, ако бы некадъ пало некимъ великимъ силама на память, да разметаню нѣномъ границе положе, и да захтѣваю неке измѣне у унутрашней нѣной управи.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Паризу 24. Септембра:

Една депеша изъ Марсеља явля, да е одлазакъ француске флоте само одложенъ.

У Неаполю 19. Септембра.

Батеріе у пристаништу неапольскомъ поставляю се у одбранително станъ.

У Цариграду 19. Септембра.

Француска флота у средиземномъ мору очекуе се опетъ овде у Цариграду збогъ питања о змѣномъ острову, куда су и неке аустрійске убойне лаѣе отишле.

У Ници 20. Септембра.

Царица руска изчекуе се овди 3. Октября, почемъ се найпре 2 — 3 дана буде у Турину бавила.

У Паризу 23. Септембра.

Една приватна депеша изъ Марсеља доноси подъ 12. Септембромъ изъ Кабиліе у Алжиру вѣсть, да су француске дивизіе Юсуфъ и Ренъоль надбиле у жестокомъ бою Кабилце, кои су велику штету претрпѣли.

„Журналъ де Хавръ“ явля, да се у средней Америкѣ Валкеръ опасно поболое.

Збогъ сутрашнѣгъ свенародногъ празника морао е данасъ изиѣи оволикій листъ.

МАЙМУНСКІЙ ТЕАТОРЪ

Л. КАСАНОВЕ

НА ВЕЛИКОЙ ПЯЦИ.

Само до понедельника 1. Октября быће

ВЕЛИКО ПРЕДСТАВЛЯНЪ

ЧЕТВЕРОНОЖНЫ ХУДОЖНИКА,

кои ће свою вештину у яханю, волтижираню и гимнастикѣ показати.

Каса отвара се у 5, а почетаць е у 6 сатій.

У зданію Артилѣрійске Школе примаће се за исто заведеніе 12. Октября и слѣдуюћи неколико дана 24 питомца подъ слѣдующимъ условіемъ: Свакій питомецъ мора быти рођенъ или пророђенъ Србинъ, не младій одъ 15 и не старій одъ 18 година, здравля доброгъ и способанъ за тебѣ воене. Како при приманю тако и за време учена и при излазку изъ школе онай има преимувство, кои е способни и болѣтъ владавн. Свакій мора, лично предстати комисіи и поднети свидѣтельства школска, изъ кои се увиѣа, да е найманѣ три гимназијана разреда свршію съ врло добримъ успѣхомъ. Ко е више свршію, при еднакимъ иначе душевнимъ способностима, има преимувство. Само одсудно болѣй даръ дае преимувство ономе, коя е манѣ наука свршію него другій. Поредъ свидѣтельства мора се и испытъ полагати: 1. изъ *Исторіе*, нарочито србске, 2. *Земљописанія* — найманѣ о свима частима света, морама, већнимъ државама у Европи, о Србији и Турској; 3. *Штатистике* — Србије, Турске и три четири државе Европске; 4. *Рачунице* — о системи децималногъ рачунава, четири вида рачуна, обична и десетична разбѣненія и његово узаймно преобраћанѣ, пропорціе; 5. *Србске граматике* — о свима частима говора, нарочито о скланяню имена и спрезаню глагола, причему ће питомецъ морати што анализирати. Осимъ тога свакій ће морати у соби зданія, гди е комисія, самъ израдити писмень саставъ, какавъ му се зада. 6. Изъ *Немачкогъ вѣлика* мора питомецъ знати правилно читати, скланяти, спомагателне и правядне глаголе спрезати.

ЧЛЕНЪ СОВѢТА Г. І. ВЕЛКОВИЧЪ.

дае подъ кирію еданъ квартиру са 4 собе, куйномъ, подрумомъ и бунаромъ у авліи. Ко жели узети одъ Митрова дне нека се яви погодбе ради. (3—3)

ДВА ДУЪАНА

са по едномъ уза свакій собомъ, има за издаванѣ у кући *Господина Попечителя Стефана Марковића*. Ко бы кои одъ Митровадне желію узети, нека му се погодбе ради пріавити изволи.

(7—10) Почемъ самъ я долеподписаный овога лета отворію овде у Београду, на свое име трговину; на како самъ такову између осталогъ еспапа, у великомъ количеству са разнимъ фарбама (бойма) одъ найординаріе до найфиніе у свакимъ изгледима снабдѣо: то непропуштамъ овимъ почитаемымъ ГГ. како живописцима и молерима тако и свакому, коме бы такове требало препоручити се; и у исто време обећавамъ се, да ћу свакога са умѣреномъ ценомъ послужити.

У Београду 1. Септ. 1856.

Алекса Местановићъ
кодъ "Тигра" до варош-капіе.

Одъ 2. Октября па до 10 истогъ месеца Евреи имаю празнике, за кое време дуѣане никако неотвараю. О чему непропуштаю и цео публикумъ известити. (3—3)

(2—3) Подписаный дае подъ кирію еданъ квартиру са 4 собе, куйномъ, конкомъ и подрумомъ. У авліи има бунаръ, штала за 4 коня, отлукана за село и шупа. Ко жели узети одъ Митрова дне, нека се погодбе ради яви.

ДУКА ПЕШИКА.

(3—3) Долоподписаный продаемъ изъ слободне руке мой на Теразиі наодећій се плаць, на коме 3 дуѣана съ лица са 3 собе за истима, постое; притомъ има у авліи 1 соба съ куйномъ и 2 подрума помала, 1 шупа прилично велика и унаръ. Поменутой плаць наоди се до кафане госп. Милутина Петровића пензионираногъ Совѣтника, звана Иосифова кафана.

ДИМИТРИЈЪ ГЛАВИНИЧЪ.

На огласъ Еврея београдски, ставльный у 95. брой Шумадинке, да ће за време његовы праздника т. е. одъ 2. до 10. Октября дуѣани његовы затворени быти, примѣхаваю трговци београд., да то за публикумъ никаквогъ значена нема, што ће еврейски дуѣани затворени быти, еръ нико у никаквомъ еспапу оскудость трпяти неће, будући се све оно, што Евреи имаю и кодъ Срба и то у већој количини у свако доба добыти може.